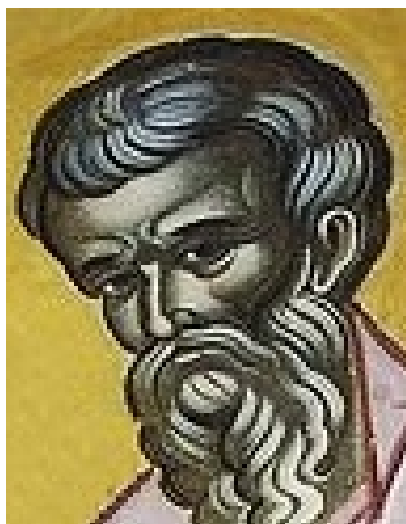

Вяра

17.06 по еретическия, †04 юни по православния календар - Св. Митрофан, първи патриарх Константинополски. Св. мъченици Фронтасий, Северин, Севериан и Силан. Св. мъченик Конкордий. Св. преподобни Зосима

В памет на светия наш отец Митрофан, патриарх Константинополски († 325 г.)

Светият наш отец Митрофан живял по времето на Константин Велики - първия император християнин. Той бил син на римлянина Дометий, произхождащ от царски род. Дометий, наричан още Дометиан, бил брат на Пров, който някога заемал престола на римски император. Бидейки човек благоразумен, Дометий скоро осъзнал лъжата на

идолопоклонството, отрекъл се от лъжливите езически богове и повярвал в истинния Бог - нашия Господ Иисус Христос. Тъй като Рим по това време бил изпълнен с езическо нечестие и християните били подложени на жестоко преследване, Дометий, напускайки столицата на империята, пристигнал във Византия с двамата си синове, Пров и Митрофан. Тогава във Византия бил епископ богоугодният и свят мъж Тит и при него заживели Дометий и двамата му синове, обучавани в Христовата вяра и Господния закон и наставлявани в добродетелния живот. Виждайки, че Дометий с цялото си сърце и душа се е прилепил към Христа и е изпълнен с пламенна ревност да се потруди за Господа, епископът го причислил към църковния клир, ръкополагайки го за

презвитер. След като наставил Дометий, Тит починал и Дометий приел епископския престол след него, а след смъртта на блажения епископ Дометий светителския престол заел неговият син Пров. След преставянето на Пров на византийската архиерейска катедра бил възведен синът на Дометий и братът на Пров - свети Митрофан, за когото ни предстои да разкажем.

По това време император Константин Велики пристигнал в Тракийската област. Като видял тук светителя Митрофан, императорът от беседата с него се убедил, че той е велик Божий угодник, и много се удивлявал на добродетелния живот на светителя и на неговата премъдрост. Горещо го обикнал и желаейки да се наслаждава на неговите боговдъхновени слова, той го взел със себе си в Рим.

Скоро след това император Константин пожелал да премести своята столица от Рим във Византия. Този град много му харесал както с красотата си, така и с удобното си местоположение. Той се намирал в югоизточния ъгъл на Балканския полуостров на брега на Босфора, протока, свързващ Черно море със Средиземно и Мраморно. Прекрасни пътища по суша и море водели към този град и цялата околна местност изобилствала с различни земни плодове. Всичко това така харесало на Константин, че той решил да пренесе тук столицата на империята. Императорът украсил новата столица с най-прекрасни здания и я нарекъл Новият Рим. Но по името на своя създател града по-често наричали Константинопол, а като резиденция на императорите, той се наричал и Цариград. След като пренесъл столицата на империята във Византия, Константин довел тук от Стария Рим и светителя Митрофан, наричайки го свой отец, и му изходатайствал от събралите се в Никея на Първия Вселенски събор епископи титлата патриарх. Така Митрофан станал първият Константинополски патриарх.

Поради дълбока старост и телесна немощ, самият Митрофан не бил на Събора в Никея. За свой заместник той изпратил своя хорепископ Александър - мъж почтен, свят и стар, положил много усилия в полза на църковния мир в Тракия и Илирия. На Събора той заемал мястото на своя патриарх Митрофан и се противопоставял на Арий.

След завършването на този Вселенски събор благочестивият император Константин Велики убедил всички светители, които били на Събора, да се отправят заедно с него към Константинопол, за да посетят болния патриарх Митрофан, лежащ на смъртен одър. В една от неделите отците заедно с царя дошли при Митрофан и дълго беседвали с него. При това императорът казал на светеца:

- Честнейши отче! Виждам, че ти си изнемогнал от старостта и болестта. И така, моля те, кажи ни, кой е достоен да бъде твой приемник?

На тези думи свети Митрофан с радост в очите отговорил на императора:

- Наистина, чрез твоите уста сега говори Светият Дух. Действително, когато седем дни преди днешния ден размислях за това, Господ ми откри, че след изтичането на десет дни ще напусна този свят. И когато завърша живота си, нека след мене встъпи на престола моят съслужител Александър, който наистина е достоен за избиране и за дара на Светия Дух. След него наследник на престола ще бъде Павел, който сега е четец.

След това, като погледнал към блажения Александър, патриарх Александрийски, му казал:

- Брате! И ти ще оставиш след себе си превъзходен наследник.

И като взел ръката на неговия архидякон Атанасий,

произнесъл:

- Ето, този доблестен Христов воин ще бъде наследник след тебе, и не само твърдо ще въстане, заедно с моя брат Александър, против арианското нечестие, но и ще преуспее в големи подвизи, така че него, заедно с мъжествения Павел, ги очакват много страдания.

Така предсказал светецът за бъдещето и десет дни след Господното откровение починал в мир в четвъртия ден на месец юни (17.06 по съвременния светски папски еретически календар - б.р.), преживял от деня на раждането си всичко сто и седемнадесет години. Сега светецът пребъдва в безкрайния живот, предстоейки пред престола на Великия Архиерей, преминал небесата - Христа, нашия Спасител; на Когото слава во веки. Амин.

Тропарь святителя Митрофана

глас 4

Правило веры и образ кротости,/ воздержания учителя/ яви
тя стаду твоему/ Яже вещей Истина,/ сего ради стяжал еси
смирением высокая,/ нищетою богатая,/ отче
священноначальниче Митрофане,/ моли Христа Бога//
спастися душам нашим.

Кондак, глас 4:

Веру Христову ясно ты проповедал еси, и сию соблюдая, во
множество воистинну возрастил еси верное твое стадо: темже
со ангелы Митрофане срадуешися, Христу моляся непрестанно
о всех нас.

*(Ясно си проповядвал Христовата вяра и спазвайки я, си
умножил своето вярно стадо: затова се радваш заедно с
ангелите, Митрофане, молейки се непрестанно на Христа за*

всички нас.)

Ин кондак, глас 4:

От младенства явился еси честен сосуд, святитель быв избран Богу, Емуже с веселием взывал еси: равен еси Христе Отцу и Духу.

Страдание на светия мъченик Конкордий († ок. 175г.)

При царуването на император Антонин в град Рим било повдигнато толкова жестоко гонение срещу християните, че никой не можел нищо нито да купи, нито да продаде, ако не принесе жертва на боговете. Тогава в град Рим живеел един мъж на име Конкордий. Той произхождал от благороден дом. Бащата на Конкордий Гордиан имал свещен сан и бил презвитер. Имайки син, Гордиан го научил да разбира Священото Писание и Христовата вяра. Затова Конкордий бил поставен за иподякон от римския епископ Пий, който претърпял мъчения за Христа при царуването на император Марк Аврелий. Този блажен мъж, заедно със своя баща, денем и нощем се упражнявал в пост и молитва; освен това те с щедра ръка раздавали милостиня на бедните и на всички нуждаещи се. От своя страна те просели от Господа да им дари възможност да избегнат жестокостите на повдигнатото срещу християните гонение.

Веднъж блаженият Конкордий казал на баща си:

- Господарю мой! Ако нямаш нищо против моето намерение, то дай ми благословение да отида при Евтихий и да се поселя при него за кратко време, докато се прекрати жестокостта на нашия враг император Антонин.

- По-добре да останем тук, чедо - отговорил на тази молба

бащата на Конкордий, - за да получим и ние мъченически венци от Господа.

Блаженият отговорил:

- Мъченически венец мога да получа навсякъде, където благоволи Христос Бог, затова позволи ми да изпълня своето намерение.

След тези думи бащата го пуснал и Конкордий отишъл при своя родственик Евтихий, който тогава се намирал в имението си на Саларийския път, близо до град Требула.

Блаженият Евтихий приел Конкордий с голяма радост, благодарил на Бога и те заедно останали на това място, упражнявайки се в пост и молитва. При тях идвали мнозина, обхванати от различни недъзи. А те, молейки се, ги изцелявали, в името на Господ Иисус Христос, и чрез това славата им се разпространявала надалече сред народа. За тях чул Туският епарх Торкват, който тогава живеел в град Сполета. Като извикал при себе си блажения Конкордий, той най-напред го попитал за името му.

- Аз съм християнин - отговорил Конкордий.

- Питам те за името ти - отново казал епархът, - а не за твоя Христос.

- Вече ти казах - отговорил свети Конкордий, - че съм християнин и изповядвам Христа.

- Принеси жертва на безсмъртните богове - казал епархът - и ще ни бъдеш приятел, - ще ти бъда вместо баща и ще помоля император Антонин, моя господар, да те назначи за жрец на боговете.

- По-добре твоите богове да си останат при тебе - отговорил на това свети Конкордий.

- Послушай ме и принеси жертва на безсмъртните богове - продължил да го уговаря епархът.

- По-добре ти ме послушай - отговорил свети Конкордий, - и принеси жертва на Господа Иисуса Христа, за да избегнеш вечните мъчения. Ако не направиш това, ще получиш наказание във вечния живот и мъчения в неугасимия огън.

Тогава епархът заповядал да бият мъченика с пръчки и да го хвърлят в общата тъмница.

През нощта при Конкордий дошъл блаженият Евтихий със светия епископ Антим. Антим бил приятел на Торкват и го убедил да пусне затворника при него за известно време. И ето, през нощта Конкордий бил пуснат от тъмницата и прекарал заедно с Антим немалко време. При това Антим го посветил за иерей и те, живеейки заедно, се упражнявали в пост и молитва.

След като минало известно време, Торкват изпратил за Конкордий и го попитал:

- Какво си намислил за живота си?

- Моят живот е Христос, на Когото всекидневно принасям жертва хвала, а ти ще гориш в геената - казал Конкордий на епарха.

Тогава Торкват заповядал да привържат светеца към позорния стълб. Но светецът с радост казвал:

- Слава на Тебе, Господи Иисусе Христе!

- Принеси жертва на великия Зевс - настоявал епархът.

- Няма да принеса жертва на глух и нем камък - отговорил блаженият Конкордий, - тъй като с мене е моят Господ Иисус Христос, на Когото служи душата ми!

След това епархът, разгневен, затворил Конкордий в тясна тъмница, а на ръцете и на шията му заповядал да закачат вериги и забранил да се влиза при него - той искал да умори светеца с глад.

Но блаженият Конкордий, не падал духом, в тъмницата, но с веселие започнал да благодари на всесилния Бог:

- Слава във висините Богу, на земята мир, между човеците благоволение - пеел той.

В полунощ му се явил ангел Господен и му казал:

- Не се бой, но мъжествено стой във вратата, защото аз съм с тебе.

След като минали три дни, през нощта епархът изпратил при него двама оръженосци и им заповядал:

- Идете и кажете на затворника да принесе жертва на нашите богове или, в противен случай, ще му бъде отсечена главата.

Оръженосците дошли при Конкордий с идола на бог Зевс и го попитали:

- Чу ли какво заповяда епархът?

- Не - отговорил светецът.

- Принеси жертва на бог Зевс, в противен случай ще бъдеш обезглавен!

Тогава блаженият Конкордий, благодарейки на Бога, казал:

- Слава на Тебе, Господи Иисусе Христе.

И плюл в лицето на идола.

Виждайки това, един от войниците извадил меч и отсякъл

главата на светеца, и така блаженият Конкордий предал духа си, изповядвайки Господа.

След това в тъмницата дошли двама духовници и някои благочестиви мъже; взели тялото на светеца и го погребали недалече от град Сполета, на място, осеяно с изобилни извори. Тук, при гробницата на мъченика, получавали изцеление обхванатите от демони и страдащите от различни болести, по молитвите на свети Конкордий, предстоящ пред нашия Господ Иисус Христос, Който с Отца и Светия Дух царува во веки. Амин.

Страдание на светите мъченици Фронтасий, Северин, Севериан и Силан (I в.)

Светите Фронтасий, Северин, Севериан и Силан били изпратени от първия Петрагорийски епископ Фронтон да проповядват Божието слово. По време на проповед ги хванал управителят Сквирidon и започнал да ги разпитва:

- Кажете ми: откъде сте и с какви имена се наричате? Защото вие не само не сте принесли жертви на боговете, но сте отклонили от това много други и сте разрушили даже храмовете на боговете. Кажете с каква власт вършите това?

Те му отговорили:

- Защо ни разпитваш, управителю, бидейки чужд на божествената добродетел? Нима вече не се стремиш да погубиш правото дело? Тогава, преди да пристъпиш към осъществяване на своето намерение, разсъди: кой е сътворил твоята душа и тяло? Нима езическите идоли, които са дело на човешки ръце и не могат нито да принесат полза на себе си, нито да помогнат на други, още по-малко да сътворят нещо.

- Виждам - казал Сквирidon, - че вие сте дръзки и

многословни, научени на всяко празнословие от своя Учител.

- Нашите думи са изпълнени с истина - отговорили Северин и Севериан, - а ти почиташ идолите, които са камъни, поставени от демоните; те са глухи, неми и празни.

- Оставете своите разсъждения - прекъснал ги Сквирidon - и ако искате да останете живи, принесете жертва на боговете.

- Нашата придобивка е в това - отговорил Фронтасий, - да живеем и да умрем за Христа!

След това управителят се обърнал към Силан, който умее да свири на гусли, благозвучни кимвали и лири, и го попитал:

- А ти, млади човече, защо не принасяш жертва на боговете?

- Аз съм се приготвил - отговорил свети Силан - да принеса себе си в жертва на моя Господ Иисус Христос, Който с благодатта на кръщението е умил света от греховната сквернота.

- Как така го е умил?

Силан отговорил:

- Моят Господ Иисус Христос е казал на Своите ученици: "идете, научете всички народи, като ги кръщавате в името на Отца и Сина и Светаго Духа". "Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен, а който не повярва, ще бъде осъден". Така и ти, управителю, ако повярваш в Христа и се кръстиш, ще бъдеш спасен, а ако не повярваш, ще бъдеш осъден.

Разгневен, управителят заповядал да ги изведат на мястото за наказания извън града и да ги подложат на най-жестоки мъчения. Мъчителите забили в главите на страдалците железни гвоздеи по подобие на трънения венец на нашия Спасител и ги приковали към стълба. В главата на всеки имало

по девет гвоздеа. Но жестоката ярост на мъчителите не могла да отклони от Христа Неговите воители. След като управителят не могъл да победи светците с посочените мъчения, той взел окончателното решение за тях - заповядал да отсекаат главите им. Тогава светите мъченици, прекланяйки колене на земята и предавайки душите си на Бога, положили шиите си пред мъчителите и загинали мъченически за изповядването на Христовото име. Нечестивите войници, които отсекали главите на мъчениците, хвърлили телата им за поругание на земята, оставяйки честните останки без погребение. Но Божествената сила извършила следното чудо.

Телата на светците, при внезапното слизване на Светия Дух върху тях, оживели, и всяко едно, вземайки в ръце лежащата наблизо своя глава, без човешка помощ се изправило на нозете си и така се приближило до реката, наречена Ил. Като влезли във водата, оживелите тела на мъчениците вървели по нея като по суха земя. След като преминали реката, пред погледа на мнозина, в изумление наблюдаващи чудото, те се изкачили на високия хълм. Там стигнали до църквата на Пречистата Божия Майка Дева Мария, в която се молел светият епископ Фронтон. Светите мъченици влезли в църквата и прекланяйки колене, положили главите си пред нозете на епископа, а телата си разпънали кръстообразно на земята, и отново станали мъртви. Тогава светият епископ Фронтон, с презвитера Аниан и с участието на множество народ, с почит и песнопения погребал Фронтасий, Северин и Силан в храма. А Севериан, по молба на една благочестива жена, погребал с почит на друго място, намиращо се в нейните владения, недалече от неговите свети състрадалци.

Светите мъченици пострадали при царуването на римския император Клавдий, прославяйки с делата си и с твърдото си изповядване нашия Господ Иисус Христос, на Когото с Отца и Светия Дух подобава чест и слава во веки. Амин.

Житие на преподобния наш отец Зосима, епископ Вавилонски (VI в.)

Преподобни Зосима, наречен Киликс (тъй като бил родом от Киликия), от ранна възраст обикнал Бога. Отрекъл се от света, той дошъл на Синайската планина, облякъл се в монашески чин и започнал да се подвизава в пост и молитва. Но не останал на Синай задълго. Стремейки се към тишина и безмълвие, Зосима още млад отишъл в пустинята Ливия и там се поселил на едно отдалечено място,

наречено Амониак. Тук заживял в пълно уединение, грижейки се единствено да угоди на Бога. Веднъж той видял в пустинята старец, облечен в груба власеница. Като се приближил към него, Зосима поискал да му се поклони и по обичая да измоли благословение от него. Но старецът го изпреварил, казвайки:

- Защо си дошъл тук, Зосима? Иди си, защото не трябва да оставаш на това място.

Мислейки, че старецът го познава отдавна, Зосима, като му се поклонил и взел благословение от него, казал:

- Моля те, отче, окажи ми благоволение! Кажи ми откъде ме познаваш?

Старецът отговорил:

- Преди два дни ми се яви един мъж, чуден на вид, и ми каза: ето, при тебе ще дойде един монах от Синайската планина на име Зосима; не му давай благословение да пребивава в тази

пустиня. Аз искам да му поверя Вавилонската църква, намираща се в Египет.

Като казал това, пустинникът се отдалечил от Зосима на разстояние един хвърлей камък и застанал на молитва, издигайки ръце към Бога. Молил се около два часа; и след като свършил молитвата, старецът отново се приближил към Зосима и прегръщайки го бащински, го целунал и казал:

- Чедо мое обично, добре е, че си дошъл тук. Наистина, Бог те е довел при мене, за да предадеш тялото ми на земята, тъй като аз отивам при Господа.

Тогава Зосима попитал стареца:

- Отче, от много години ли пребиваваш на това място?

И старецът отговорил:

- Ето, вече станаха четиридесет и пет години, откакто съм тук.

При тези думи на подвижника лицето му просияло като огън. Като се обърнал отново към Зосима, старецът промълвил:

- Мир на тебе, чедо, помоли се за мене!

И след тези думи легнал на земята и тихо предал душата си на Господа.

Блаженият Зосима изкопал гроб, погребал честното тяло на великия подвижник и, след като прекарал два дни на това място, се върнал на планината Синай, славейки Бога.

По време на второто му пребиваване на Синай при него дошъл един разбойник и го умолявал с такива думи:

- Смили се над мене, авва, удостой ме с монашеско пострижение, за да се съкрушавам за греховете си в

безмълвие. Извършил съм много убийства и ето, сега съм се разкалял за своя престъпен и многогрешен живот и искам да прекарам остатъка от дните си в плач и сърдечно съкрушение за безбройните ми злодеяния.

Преподобни Зосима, като наставил този човек, го облякъл в монашески чин; но след известно време, като извикал при себе си разкаялия се разбойник, му казал:

- Чедо, повярвай ми, не можеш повече да останеш тук. Ако някой от сановниците узнае, че ти се спасяваш при нас, ще те хване. Освен това за тебе може да признае някой от обидените от тебе и да съобщи. Затова ме послушай, и аз ще те отведа в по-отдалечен манастир.

Монахът се съгласил с увещанието на преподобния и светият старец го отвел в киновията на авва Доротей, намираща се близо до Газа. Като го настанил в тази обител, Зосима се върнал на Синайската планина.

Този брат прекарал девет години в киновията на авва Доротей. Но след това, като изучил псалтира и придобил опитност в монашеските трудове, той се върнал при преподобни Зосима и му казал:

- Прояви милост към мене, отче, върни ми светските дрехи, а монашеските вземи обратно.

Преподобният го попитал опечален:

- Защо, чедо?

Тогава монахът му казал:

- В продължение на девет години, отче, както сам знаеш, прекарах в киновията, упражнявайки се в пост и всяко въздържание, трудейки се с кротост, мълчание и страх Божий и подчинявайки се на всички, с надежда на безкрайното

Божие милосърдие и за опрощаване на множеството ми грехове. И въпреки това, независимо от постоянните ми подвизи и трудове, аз винаги виждам пред себе си едно дете, което ми казва: “защо ме уби?”. Това видение ми се явява не само насън, но и наяве: и когато стоя в църква, и когато пристъпвам към Божествените Тайни, и когато ям нещо с братята на трапезата. Не зная нито час покой: даже когато вървя, и тогава виждам пред себе си детето, което ми казва едно и също: “защо ме уби?”. И ето, отче, аз реших да отида там, където върших убийства, за да ме хванат и предадат на съд. Необходимо ми е да умра за това дете.

И така, като взел от преподобния отец светските дрехи, този монах отишъл в света. Когато пристигнал в град Диоспол, бил хванат, и на другия ден претърпял наказание, бидейки посечен с меч. Така той отишъл при Господа, умивайки с кръв греховете си.

Скоро след този случай преподобни Зосима, измъчван от непреодолимо желание да живее в тишина и безмълвие в пустинята, отново замислил да напусне Синайската планина. И ето, като взел със себе си своя ученик Иоан, преподобният се отправил към пустинята, носеща името Порфирион. Преминавайки през тази пустиня, те срещнали двама отшелници: единият от тях бил родом от Галатия и носел името Павел, а другият произхождал от Мелетинската област и се наричал Теодор, приел монашеско пострижение в манастира на авва Евтимий Велики. И двамата подвижници носели дрехи от биволска кожа. Преподобни Зосима със своя ученик се поселил близо до тези пустинници, на разстояние около две поприща и прекарал там две години.

Но след това ученикът на преподобни Зосима бил ухапан от змия: цялото му тяло се напоило с отровата, кръв потекла от очите, ноздрите, ушите и от всички кожни отвори и пори, и

Иоан умрял.

Блаженият Зосима силно се опечалил и отишъл при споменатите двама пустинници. Те, като го видели в дълбока скръб, преди Зосима да им каже каквото и да е, го изпреварили и промълвили:

- Какво, авва Зосима, твойт брат умря ли?

Зосима, удивен от тяхната прозорливост, им разказал за обстоятелствата около смъртта на своя ученик, които и без това били известни на старците.

Тогава двамата подвижници станали и отишли заедно със Зосима при брат Иоан. Като видели починалия на земята, те казали:

- Не скърби, авва Зосима, Бог ще ти помогне.

И след тези думи гръмко извикали, обръщайки се към починалия:

- Брате Иоане, стани, защото твойт авва те вика.

Мъртвият веднага оживял и станал от земята. След това казали на преподобни Зосима:

- Авва, ние нелъжливо ти възвестяваме волята Божия: иди на Синайската планина: защото Бог иска да ти повери епископство на Вавилонската църква в Египет.

Като чул това, преподобни Зосима взел благословение от светите пустинници и заедно с Иоан отново се върнал на Синай.

След известно време аввата на Синайската планина изпратил блажения Зосима, заедно с двама други монаси, по работа, в Александрия. Александрийският патриарх обикнал блажените старци, задържал ги в града и ги ръкоположил:

единия за епископ в Илиопол, другия за епископ в Леонтопол, а Зосима във Вавилон Египетски. Защото в древността имало два Вавилонa: първият - по-знаменитият и по-древният - се намирал в Халдейската земя и в него царували Навуходоносор и всички халдейски царе, а другият - по-малко известният и с по-малко жители, се намирал в Египет. Този град бил основан на брега на река Нил от преселници от древния Вавилон, които нарекли новото място, на което се поселили, с името на напуснатата си родина.

В този Египетски Вавилон преподобни Зосима, по Божия воля и според пророчеството на пустинниците, приел архиерейския престол и започнал да пасе Христовото стадо. Той добре управлявал светата Църква, бидейки образец за своето стадо в слово, действие и чистота. Дълго ръководел Вавилонската църква и мнозина наставил по пътя към спасението. Когато светецът достигнал дълбока старост, виждайки своята телесна немощ и очаквайки близката си смърт, оставил епископския престол и отново се върнал на планината Синай, където живеел преди. Тук, след като поживял известно време, светецът починал в Господа и сега в лика на светите иерарси предстои пред нашия Владика, Господ Иисус Христос; на Когото слава во веки. Амин.

ЧЕТИ-МИНУТИ

{{_LINK1_}}